

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1913.

Leto XIV.

Velikonočne.

1.

Butara košata,
pisan trak,
vrh zelen čez glavo
sega v zrak —
jabolka se rdijo
pomaranče pa

kakor iz zlata
se blestijo. —
Težko res, a moško
nosi Tonček,
da se skozi vejice
smeje še solnček ...

2.

Na mizi
v košku pisanem,
rdeče orisanem
se skriva sladka potica,
pa pomaranče okrogle,
zraven še pirhi —
pomaranče vse zlote,
pirhi pa rdeči so v lica. —

Mmm! — — —

A Janezek ve,
da ne sme
z noskom radovednim v košek,
ker mati so pravili,
da bi mu nekaj
pri priči odgrizlo — ves nosek! —

3.

Zvonovi vriskajo, pojo,
na polju rožice cveto . . .

Bandero v vetru plapola,
za njim pa gre procesija.

Na čelu sveti Jurij, hej,
ki je prijezdil preko mej

na iskrem belcu čez goró
z veliko, ostro sulico.

Premagal zmaja in ga strl
in z zmago pot nam v raj odprl.

Zato zvonovi vriskajo,
na polju rožice cveto.

Bandero močno plapola,
bandero svetega Jurija. —

Tone Rakovčan.

